

Pingst 2017 : Lita Sjöström, 4 juni

Att dela med sig av det
man inte har

Hon är djupt orolig och saknar sin frid.
Sådana känningar väntar till honom och ligger
hos honom nu och sin frid.

Hon är visad och vet inte vad hon ska göra,
hon vill att alla ska bli bra. Känningar som
kommer till henne förmedlar bra orientering.
Efter att ha talat med henne vet du vad
du ska göra.

Hon har varit med sin fru och barnen med
mycket. De som möter henne känner sig
stärkta i sin tro. Ja, naturligtvis ligger bilar
för frid genom hennes.

Hon känner sig ofta förbrödd i bönen, tycks
det är något med att regelbundet böndis.
Hon delar händer om och om igen att känningar
finns tillbakatill till bönen och finner på att
djupare rätt frid.

Hon är ganska ofta förbrödd och loppis.
Vänner och bekanta har fräppa för sin

hopp tillbäcka och upptäcka nye perspektiv.
Vilka är de som jag förlit berätta här?

Är de bedrägere som lurar andra?

Låter de att vara eller ha något som de
i själva verket inte har?

De franske författaren George Bernanos berättar
i sin dagbrottsroman "Anstmanns dagbok" en
rädd väntning. Lik föreläset skulle man
kunnat säga att alla den han möter får något
här själva märkbart saknas: sin själ,
barnens anda, misting, po... Han hade
behövt allt detta själv. Men det vill inte vi =
finns sig.

Kan det hända att vi känna till samma erfaren-
het? Kan vi dela med oss av något, vi
inte har? Kan vi någon gång geis något vi
i det ögablicket saknat?

Eller ser vanliga logiska fingrar liest inte nå.
En tacksa jag inte har, kan jag inte ge åt
andra. Kapitel jag saknas, kan jag inte
lämna åt andra.

han kanske gäller den här logiska bara
för materiella ting. Finns det andra

lagar i Andens värld? Kan - för att ge
 ytterligare ett exempel - några föredra kär.
 Lek om hon njöts inte kärmer sig älskad?

Jag tror det. Och tänk vad det skulle innebära
 om vi endast kunde ge det vi hade?

Hur mycket fanns det kvar av det vi kunde
 dela med oss av? Hur fattig var världen då!

När vi erfar det som Samans präntna fika
 erfara, får vi kanske en känsla av att
 vi är eller kan mer än vi är eller kan.

Jag tror att just det är en erfarenhet av de
 helige Ande som verkar genom oss.

Vi äger inte Anden. Han eller hon är inte
 vägarby vi kan förfoga över. Det enda
 som behövs för att ha ska kunna verka
 är en sots öppenhet, en transparens,
 en genomsläpplighet för den som bor
 i våra hjärter, för den lemlighetsfulla
 gäst som bara väntar på att bli genomsläppt.

Och ~~det~~ är inte det en stor tröst att vi är och
 kan mer än vi är och kan? Att världen
 och det som sker inte är begränsat
 till vår lilla förmåga och våra svaga

kräften?

Virt vi kan och ska dela med oss av det vi
har. Men det finns mer än det. Och kanske
kommer vi en vacker dag att inse det nya
prådet i Bernanos roma säga kort inna
han dör: Slett är nåd!

Stenrik Tenthup sf.